

Nr 51.

Ankom till riksdagens kansli den 25 maj 1944 kl. 3 em.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående allmänna grunder för pensionering av vissa f. d. anställningshavare vid vägväsendet jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 28 april 1944 dagtecknad proposition, nr 260, som hänvisats till bankoutskottets förberedande handläggning, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att bemyndiga Kungl. Maj:t att i huvudsaklig överensstämmelse med vad i propositionen förordats meddela bestämmelser angående pensioner åt vissa f. d. anställningshavare vid vägväsendet.

I samband med förevarande proposition har utskottet till behandling förehåft två likalydande motioner, väckta i början av riksdagen, den ena under nr 18 i första kammaren av herr *Gillström* jämte sju av kammarens övriga ledamöter och den andra under nr 41 i andra kammaren av herr *Jonsson* i Haverö jämte tjugutvå av kammarens övriga ledamöter, i vilka motioner hemställts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om utredning snarast möjligt angående erforderliga åtgärder för beredande av pensionsunderstöd och gratifikationer åt de förutvarande lokala vägförvaltningsarnas arbetare och anställda befattningshavare, som till följd av ålder, minskad arbetsförmåga eller annan anledning lämpligen ej kunna beredas fortsatt anställning inom den statliga vägförvaltningen, ävensom att Kungl. Maj:t ville för riksdagen framlägga de förslag till författningsbestämmelser i ämnet, som av utredningen må föranledas».

I samband med förstatligandet från och med den 1 januari 1944 av den allmänna väghållningen på landet uppkommo olika spörsmål om pensionering av personal, som innehaft anställning hos vägdistrikt. Spörsmålen avsågo både personal, som erhöll anställning i statens tjänst, och personal, som blev övertalig i anledning av förstatligandet. I viss omfattning hade vägdistriktet anordnat pensionering av ifrågavarande personal. Detta hade i allmänhet skett beträffande den tekniska personalen, i vissa fall beträffande för kamerala ändamål anställda befattningshavare och i undantagsfall beträffande arbetarpersonal. För pensioneringen hade vägdistriktet tillämpat skiftande former. Viss personal hade beretts delaktighet i statens pensionsanstalt.

I andra fall hade vägdistrikten anordnat pensionsförsäkring i enskild pensionsinrättning eller ock utfäst sig att själva svara för utbetalningen av pensionerna. Ett vägdistrikt hade anordnat pensionering av arbetarpersonal genom pensionsstyrelsens frivilliga försäkring.

Av ifrågavarande pensionsspörsmål har flertalet i enlighet med beslut vid 1943 års riksdag (prop. nr 286, punkt 13; r. skr. nr 466) reglerats genom kungörelser den 24 september 1943, nr 710 och 711.

Pensionsförhållandena ha sålunda — genom att allmänna tjänste- och familjepensionsreglementena respektive 1942 års tjänste- och familjepensionsreglementen för arbetare ävensom 1942 års s. k. summariska arbetarpensionskungörelse gjorts tillämpliga å vederbörande — blivit reglerade för de anställningshavare hos vägdistrikt, som erhålla anställning i statens tjänst, utom i det fall, att arbetaranställning vinnes efter uppnådd ålder av 60 år. Beträffande detta fall framhölls i propositionen nr 286/1943, att anställning, som avsåges i den summariska pensionskungörelsen, enligt meddelad föreskrift finge innehavas efter 60-årsåldern allenast efter särskild prövning att vederbörande arbetare med hänsyn till arten och omfattningen av de arbetsuppgifter, som tillhörde anställningen, kunde anses äga tillfredsställande tjänstduglighet i denna. Om arbetare, som redan uppnått 60 års ålder, erhöles mera stadigvarande anställning i statens tjänst och på grund därav skäl föreläge att bereda honom understöd i någon form, borde frågan därom lämpligen göras till föremål för särskilt beslut av Kungl. Maj:t och riksdagen.

I propositionen uttalades även, att understöd i lämplig form i särskilt fall borde kunna beredas övertalig tjänsteman eller arbetare. Det förutsattes närmast, att dylika frågor skulle från fall till fall underställas riksdagens prövning.

I skrivelse den 11 april 1944 har *väg- och vattenbyggnadsstyrelsen* framlagt förslag till grunder för understöd av statsmedel åt vissa hos vägdistrikt tidigare anställda arbetare, nämligen dels arbetare, som erhållit anställning i statens tjänst efter uppnådd ålder av 60 år, dels ock vissa äldre arbetare, som blivit övertaliga i anledning av vägväsendets förståtligande. Styrelsen har härom anfört i huvudsak följande.

Vid statens övertagande av vägväsendet den 1 januari 1944 fanns hos vägdistrikten ett stort antal arbetare, som voro över 60 år och som enligt gällande bestämmelser icke komma i åtnjutande av pension vare sig enligt 1942 års tjänstepensionsreglemente för arbetare eller enligt de summariska pensionsbestämmelserna. För att icke låta vägförstatligandet i och för sig avbryta dessa arbetares förvärvsmöjligheter har styrelsen i största möjliga utsträckning behållit arbetarna i tjänst. På grund av åldersskäl och minskad arbetsförmåga torde detta emellertid icke i längden vara möjligt. Enligt styrelsens mening synas vägande skäl tala för att de arbetare, som under en längre tid varit anställda hos vägdistrikt eller väghållningsdistrikt, vid sitt entledigande erhålla understöd i någon form. Med utgångspunkt från den i de summariska arbetarpensionsbestämmelserna angivna minimitiden av 15 tjänstår för erhållande av pension torde antalet av de arbetare, som erhållit statlig anställning efter fyllda 60 år och som före anställningen inne-

haft en sådan minsta anställningstid hos vägdistrikt eller väghållningsdistrikt, kunna beräknas till omkring 300.

Det finnes jämväl ett flertal arbetare med lika lång anställningstid, vilka till följd av vägarbetets säsongartade beskaffenhet permitterats av vägdistrikten i slutet av år 1943 och som icke kunnat beredas sysselsättning vid den statliga vägorganisationen. Det synes skäligt, att även dessa arbetare, som blivit övertaliga genom vägförstatligandet, beredas understöd. På grund av sin höga ålder torde de nämligen endast i undantagsfall kunna skaffa sig medel till uppehållet genom övergång till annat arbete. Den omständigheten, att de icke kunnat erhålla statlig sysselsättning, bör icke förändra, att de komma i en sämre ställning än de, som erhållit sådan anställning.

Enligt uttalande i propositionen nr 286/1943 synes avsikten ha varit, att fråga om understöd åt övertaliga f. d. anställningshavare hos vägdistrikten skulle underställas riksdagens prövning från fall till fall. Så torde ock bliva fallet vad beträffar vägdistriktens tekniska och kamerala personal, där antalet pensionsframställningar kan beräknas bliva relativt begränsat. Med hänsyn till det stora antal, som den övertaliga vägarbetarpersonal, för vilken pension kan ifrågakomma, räknar, vill väg- och vattenbyggnadsstyrelsen förordna, att riksdagen vad denna personal beträffar endast fastställer de grunder, som böra gälla för pensioneringen.

Beträffande de grunder för pensioneringen, som borde komma till användning i förevarande fall, har väg- och vattenbyggnadsstyrelsen anfört följande.

Pensioneringsgrunderna synas böra utformas i nära anslutning till bestämmelserna i 1934 års summariska arbetarpensionskungörelse, kungörelsen den 7 december 1934 (nr 585) med föreskrifter angående pensionering av viss arbetarpersonal i statens tjänst. Förutsättningen för erhållande av understöd bör således vara den, att arbetaren efter fyllda 60 år antingen vunnit arbetaransättning vid den statliga vägorganisationen eller ock under år 1943 på grund av arbetsbrist permitterats av vederbörande vägdistrikt samt att han vid anställningens upphörande under en tid av sammanlagt minst 15 år efter fyllda 18 år innehaft anställning i statens tjänst, hos väghållningsdistrikt, vägdistrikt eller entreprenör för vägunderhållet och därvid under anställningen inom vägväsendet haft vägarbete såsom huvudsaklig sysselsättning och förvärvskälla.

Understödsbeloppen synas också lämpligen böra ansluta sig till de pensionsbelopp, som gälla enligt nämnda summariska arbetarpensionskungörelse. Bestämmandet av beloppen bör dock ske med beaktande av att rörligt tillägg och kristillägg, på motsvarande sätt som styrelsen i annat sammanhang föreslagit beträffande de pensioner, som äro avsedda att utgå till den övertaliga tekniska och kamerala personalen hos vägdistrikten, icke skola utgå. Därest såsom utgångspunkt vid fastställandet av understödsbeloppen tagas de pensionsbelopp, som utgå med tillämpning av den i förenämnda kungörelse angivna normalskalan, böra dessa skäligen uppräknas, förslagsvis med 10 procent.

Det torde förekomma, att bland den personal, som kan ifrågakomma till erhållande av understöd, finnas förmän, vilka åtnjuta högre lön än för arbetare i allmänhet. Ifrågasätts kan, huruvida icke dessa arbetare böra komma i åtnjutande av ett något högre understödsbelopp än övriga arbetare.

Med hänsyn till vad sålunda anförts får styrelsen föreslå, att till arbetare och förmän skola kunna utgå följande belopp:

	Arbetare	Förmän
Om anställningstiden understiger 20 år	kronor 600	768
Om anställningstiden uppgår till 20 men ej till 25 år	» 768	948
Om anställningstiden uppgår till 25 men ej till 30 år	» 948	1 116
Om anställningstiden uppgår till 30 år eller mera	» 1 116	1 308

Frågor om beviljande av understöd synas lämpligen böra prövas av statens pensionsanstalt. Vid behandlingen i övrigt av nu ifrågavarande understödsfrågor torde bestämmelserna i den summariska arbetarpensionskungörelsen i tillämpliga delar kunna lända till efter rättelse.

Statens pensionsanstalt har icke framställt någon erinran mot väg- och vattenbyggnadsstyrelsens förslag att möjlighet att erhålla understöd beredd sådan förutvarande arbetare hos vägdistrikt, som först efter fyllda 60 år vunnit anställning vid vägförvaltning och till följd därav ej kunde författningen enligt erhålla pension eller som, på grund av vägarbetets säsongartade karaktär, av vägdistrikt permitterats under år 1943 men till följd av hög ålder icke kunnat erhålla sysselsättning vid den statliga vägorganisationen. Ej heller hade pensionsanstalten något att erinra mot att generella bestämmelser härom meddelades i huvudsaklig överensstämmelse med vad i förevarande framställning förordats. Emellertid syntes den möjligheten icke kunna uteslutas, att arbetare kvarstått i anställning hos vägdistrikt fram till tiden för vägväsendets förstatligande och likväl på grund av hög ålder icke kunnat erhålla anställning vid vägförvaltning. Sådan arbetare syntes icke böra bli sämre ställd i fråga om möjlighet att erhålla understöd än den, som permitterats före förstatligandet, och syntes därför böra inbegripas bland dem, som skulle kunna få understöd. Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen syntes ha förutsatt, att såsom villkor för att av vägdistrikt permitterad arbetare skulle kunna få understöd skulle gälla, att arbetaren permitterats efter fyllda 60 år. Pensionsanstalten ansåge lämpligare, att nämnda gränsålder hänfördes till tidpunkten för förstatligandet, då anställning vid vägförvaltning tidigast kunnat förekomma.

Pensionsanstalten har vidare föreslagit vissa jämkningar i de av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen förordade grunderna för understöd. Härom har anstalten anfört följande.

Understödsgrunderna ha av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen föreslagits skola utformas i nära anslutning till bestämmelserna i den summariska arbetarpensionskungörelsen nr 585/1934. Enligt pensionsanstaltens mening böra emellertid berörda grunder anpassas efter bestämmelserna i nu gällande motsvarande kungörelse nr 696/1942 samt de bestämmelser rörande tillämpning av sistnämnda kungörelse å förutvarande arbetare hos vägdistrikt, som meddelats i 6 § av kungörelsen nr 710/1943. Därav skulle följa bland annat, att såsom förutsättning för att understöd skulle kunna beviljas skulle gälla, att anställningstiden uppgår till sammanlagt minst 15 år efter fyllda 18 år, därav minst 12 år före fyllda 60 år.

De av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen för arbetare i allmänhet föreslagna understödsbeloppen, å vilka tilläggsförmåner ej skulle utgå, ha icke

givit pensionsanstalten anledning till erinran. Dessa belopp motsvara i stort sett 70 procent av de i kungörelsen nr 696/1942 fastställda pensionsbeloppen jämte därå vid nuvarande levnadskostnader belöpande tilläggsförmåner. Förslaget att förmännen skulle erhålla högre understödsbelopp än övriga arbetare kan anstalten däremot icke biträda, detta med hänsyn till bland annat, att någon motsvarande särställning icke beretts förmän, som pensioneras enligt tjänstepensionsreglementet för arbetare eller de summariska pensionsbestämmelserna.

Fråga har uppkommit jämväl om fastställande av enhetliga riktlinjer för prövning av spörsmål om utfyllnad i vissa hänseenden av pension, som på grund av tidigare anställning hos vägdistrikt tillkommer övertaliga tjänstemän. Fråga om sådan utfyllnad har uppkommit i ett tiotal fall. Det har framhållits, dels att den pension, som på grund av de tillämpade pensionsbestämmelserna skulle utgå från pensionsåldern, i vissa fall bleve minskad till följd av anställningens upphörande i förtid, dels ock att pension av statsmedel borde utgå under tiden från anställningens upphörande till pensionsåldern. Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen samt statskontoret, vilka avgivit utlåtanden i vissa här avsedda fall, äro ense om att den från pensionsåldern utgående pensionen i förekommande fall bör genom statens försorg uppbringas till det belopp, varmed den skulle ha utgått, om ej anställningen upphört före pensionsåldern, samt att pension av statsmedel bör under tiden mellan anställningens upphörande och pensionsåldern utgå efter samma beräkningsgrund som den från pensionsåldern utgående pensionen. Rörliga tilläggsförmåner böra härvid enligt ämbetsverkens utlåtanden utgå allenast i den mån sådana skulle ha utgått vid kvarstående i anställningen intill pensionsålderns inträde.

Föredragande statsrådet har anfört i huvudsak följande:

Såsom i det föregående framhållits avsågs i propositionen nr 286 till 1943 års riksdag närmast, att vissa med vägväsendets förstatligande sammanhängande pensionsfrågor skulle från fall till fall underställas riksdagens prövning. Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har emellertid numera föreslagit, att för pensionering av arbetare, vilka efter uppnåendet av 60 års ålder vunnit mera stadigvarande anställning i statens tjänst, samt av vissa äldre arbetare, som blivit övertaliga i anledning av vägväsendets förstatligande, skulle fastställas vissa grunder, vilka det skulle ankomma på Kungl. Maj:t eller Kungl. Maj:t underställd myndighet att tillämpa. Då antalet sådana arbetare är stort och pensionsfallen äro av tämligen ensartad beskaffenhet, kan jag biträda nämnda förslag. Därest pensioneringsgrunder fastställas i nu avsedd omfattning, torde det vara lämpligt, att enhetliga riktlinjer beslutas jämväl för behandling av ärenden rörande utfyllnad av pensioner till övertaliga tjänstemän, som ägt pensionsrätt på grund av anställning hos vägdistrikt.

De av statens pensionsanstalt föreslagna bestämmelserna om pensionering av arbetarpersonal anknyta till 1942 års summariska pensionskungörelse jämte de särskilda bestämmelser för tillämpning av denna kungörelse å f. d. personal hos vägdistrikten, vilka meddelats med stöd av beslut vid 1943 års riksdag. Avvikelser skulle i huvudsak endast gälla i fråga om pensionsbeloppens storlek. I detta hänseende har väg- och vattenbyggnadsstyrelsen framlagt förslag till två särskilda pensionsskalor, en lägre att tillämpas å arbe-

tare i egentlig mening och en högre att tillämpas å förmån. Den lägre pensionskalan har utformats med utgångspunkt från pensionerna enligt 1934 års summariska pensionskungörelse, vilkas belopp emellertid höjts med i runt tal 10 procent med hänsyn till att rörliga tilläggsförmåner ej skulle utgå i här avsedda fall. Statens pensionsanstalt och statskontoret ha icke framställt någon erinran i fråga om de belopp, som skulle ingå i den lägre skalan. Remissmyndigheterna ha emellertid under hänvisning till utformningen av gällande bestämmelser om pensionering av arbetare i statens tjänst förordat, att nämnda pensionskala jämväl tillämpas å förmån. Även jag finner mig av enahanda skäl böra förorda, att en gemensam pensionskala i förevarande fall tillämpas. Vad angår de belopp, som skola ingå i pensionskalan, anser jag i likhet med myndigheterna, att ifrågavarande arbetare, vilka antingen allenast kort tid eller ock ej alls innehåft anställning i statens tjänst, icke böra erhålla med rörliga tilläggsförmåner förenade pensioner enligt den normalskala, som enligt 1942 års summariska pensionskungörelse är tillämplig på arbetare med långvarig statsanställning. Med beaktande jämväl av det sätt, varpå pensioneringsfrågan för nu avsedda arbetare kan antagas ha gestaltat sig, därest vägväsendet icke blivit försttatligat, böra pensionerna bestämmas till lägre belopp än som i form av fasta och rörliga förmåner utgå enligt nämnda kungörelse. Skäl tala också för att pensionerna icke förses med rörliga tilläggsförmåner. Beloppen böra emellertid skäligen undergå någon höjning i förhållande till dem, som av myndigheterna föreslagits för den lägre pensionskalan. Å andra sidan synes det med hänsyn till föreliggande förhållanden icke påkallat att upptaga särskilt högre normalbelopp vid anställningstid av 30 år eller däröver. Jag föreslår alltså, att såsom normalbelopp för pensionerna tillämpas 700 kronor, där anställningstiden understiger 20 år, 900 kronor, där anställningstiden uppgår till 20 men ej till 25 år, samt 1 100 kronor, där anställningstiden uppgår till 25 år eller mera, dock att nämnda belopp av 700 och 1 100 kronor för vinnande av delbarhet med 12 böra jämkas till 708 respektive 1 104 kronor.

I fråga om pensioneringens anordnande i övriga hänseenden synas de av statens pensionsanstalt förordade grunderna utgöra en i huvudsak godtagbar lösning.

Det förslag, som väg- och vattenbyggnadsstyrelsen och statskontoret framlagt rörande utfyllnad av pension, som på grund av anställning hos vägdistrikt tillförsäkrats tjänsteman, vilken sedermera blivit övertalig i anledning av vägväsendets försttatligande, innebär, att vederbörande av statsmedel erhåller gottgörelse för den försämring i pensionsförhållandena, som eljest skulle bliva en följd av att anställningen upphört före pensionsåldern. Härigenom skulle från pensionsåldern erhållas en pension, som ej vore reducerad i anledning av tjänstgöringens och, i förekommande fall, premiebetalningens avbrytande i förtid. Vidare skulle pension med oavkortat belopp jämväl få utgå för tiden mellan anställningens upphörande och pensionsåldern. Rörliga tilläggsförmåner skulle få utgå, i den mån detta skulle ha blivit fallet vid anställningens bibehållande intill pensionsåldern. För min del är jag beredd att i huvudsak tillstyrka vad sålunda föreslagits.

I sådant fall där pensionering anordnats genom försäkring i enskild pensionsinrättning måste självfallet förutsättas, att icke den försäkrade ensidigt eller i samverkan med försäkringsgivaren må förfoga över försäkringen med den verkan, att staten därigenom åsamkas ökad pensionskostnad; såsom förutsättning för åtnjutande av pensionsutfyllnaden bör även gälla, att den försäkrade skall vara skyldig att på därom av vederbörande myndighet gjord anmodan till statsverket överlåta sin rätt enligt pensionsförsäkringen mot rätt att erhålla motsvarande pensionsförmån från staten. Erhåller ve-

derbörande ny sysselsättning, sedan anställningen hos vägdistrikt upphört, bör möjlighet finnas att i anledning därav minska eller indraga pensionsutfyllnaden, såframt ej fråga är om befattning i statens tjänst och vid avlöningens bestämmande tagits hänsyn till att vederbörande åtnjuter tjänstepension av statsmedel. I sistnämnda fall torde i allmänhet avlöningen böra minskas med belopp motsvarande av statsmedel utgående pensionsförmån.

Kostnaderna för de pensioner, som beviljas jämlikt de av mig i det föregående tillstyrkta pensioneringsgrunderna, torde tills vidare böra bestridas från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m., vilket anslag jämväl i förekommande fall bör tillgodoföras medel, som inflyta vid avvecklingen av försäkringar övertagna av statsverket.

Det bemyndigande att i huvudsaklig överensstämmelse med nu angivna grunder reglera förevarande, med vägväsendets förstatligande sammanhängande pensionsfrågor, som Kungl. Maj:t i anslutning till det anförda torde böra utverka av riksdagen, synes böra gälla räknat från och med den 1 januari 1944.

I samband med förstatligandet från och med den 1 januari 1944 av den allmänna väghållningen på landet hava 1942 års allmänna tjänste- och familjepensionsreglementen respektive 1942 års tjänste- och familjepensionsreglementen för arbetare ävensom 1942 års summariska arbetarpensionskungörelse gjorts tillämpliga å de anställningshavare hos vägdistrikt, som övergått till anställning i statens tjänst. En följd härav har emellertid blivit, att de arbetare, vilka vunnit statlig anställning efter uppnådd ålder av 60 år, icke blivit författningsenligt berättigade till pension. I föreliggande proposition framlägges nu förslag rörande pensionering av sådana arbetare, vilka efter fyllda 60 år vunnit arbetaranställning vid den statliga vägorganisationen och vilkas tjänstetid vid anställningens upphörande uppgår till sammanlagt minst 15 år efter fyllda 18 år, därav minst 12 år före fyllda 60 år. Med ifrågovarande arbetare skulle vidare likställas arbetare, som — efter en tjänstetid av minst nyss angiven omfattning — till följd av arbetets säsongartade beskaffenhet permitterats under år 1943 utan att därefter erhålla sysselsättning vid den statliga vägorganisationen och som före utgången av samma år fyllt 60 år. Med hänsyn till det betydande antal arbetare, varom här är fråga — omkring 300 av den förra samt mellan 100 och 200 av den senare kategorien — synes det utskottet lämpligt, att på sätt i propositionen föreslås för pensioneringen fastställas vissa allmänna grunder.

I fråga om pensionsbeloppens storlek innebär det föreliggande förslaget, att normalbeloppen skulle utgöra 708 kronor, där anställningstiden understiger 20 år, 900 kronor, där anställningstiden uppgår till 20 men ej till 25 år, samt 1 104 kronor där anställningstiden uppgår till 25 år eller mera. Å dessa pensionsbelopp skulle några rörliga tilläggsförmåner icke beräknas. Vid jämförelse med de enligt 1942 års summariska pensionskungörelse utgående totala pensionsförmånerna innebär den sålunda föreslagna pensionsavvägningen en viss mindre reduktion. Denna reduktion framstår emellertid såsom motiverad särskilt med tanke på att pensionsfrågan för här avsedda arbetare sannolikt hade gestaltat sig mera oförmånlig, därest vägväsendets förstatligande icke kommit till stånd. Utskottet biträder fördenskull Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottet.

Enligt vad utskottet under hand inhämtat, ha några gränsfall yppat sig, i vilka arbetare innehåft en sammanlagd anställningstid hos vägdistrikt av mera än 15 år, varav dock mindre än 12 tjänstår infallit före 60 års ålder. Utskottet vill uttala den förhoppningen, att frågan om pensionering jämväl av här avsedda arbetare efter framställning från vederbörande av Kungl. Maj:t tages under omprövning och att, där förhållandena därtill föranleda, förslag i ämnet förelägges riksdagen i varje särskilt fall.

I propositionen föreslås vidare, att tjänsteman, som på grund av anställning hos vägdistrikt fått sig tillförsäkrad rätt till pension men som sedermera blivit övertalig i anledning av vägväsendets förstatligande, av statsmedel skulle gottgöras för den försämring i pensionsförhållandena, som föranledes av anställningens upphörande före pensionsåldern. Då det får anses vara med billighet förenligt, att staten tillser, att befattningshavarnas villkor efter anställningens upphörande icke försämrans utöver vad vederbörande haft att räkna med såsom pensionärer hos vägdistrikten, därest förstatligandet ej kommit till stånd, finner sig utskottet böra biträda Kungl. Maj:ts förslag även i denna del.

Vad i propositionen i övrigt anförts och föreslagits har icke givit utskottet anledning till erinran.

Föreliggande motioner I: 18 och II: 41 torde få anses besvarade genom propositionen.

Åberopande det anförda hemställer utskottet,

- a) att riksdagen må bifalla Kungl. Maj:ts förevarande proposition; samt
- b) att förevarande motioner I: 18 och II: 41 må anses besvarade genom vad utskottet under a) hemställt.

Stockholm den 25 maj 1944.

På bankoutskottets vägnar:

HARALD ÅKERBERG.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit
från första kammaren: herrar Åkerberg, Sundvik, Friggeråker, Sylwan*, Leander, Johansson i Fårekulla, Fahlander och Sundelin;

från andra kammaren: herrar Svedman, Paulsen, Eriksson i Sandby, Barnekow, Persson i Norrby, Svensson i Alingsås* och Hallberg.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.